

ՄԵՐ ՇՈՒՆՉԸ

Ե. Տարի, Թիւ 1 2001 Volume 5, Issue 1

A LANGUAGE FOR SURVIVAL

In the society today, there are many different heritages, traditions, and cultures. In order to survive and keep our Armenian language, culture, and tradition, we have to bring the other societies in our culture instead of us falling into there's.

All of us have friends with different cultures and traditions, but we have to remember that in order to survive we have to keep our heritage alive. My parents have always encouraged me to involve in the Armenian society, and that's how I keep it alive in me. I have learned to respect and value my culture. Live, learn, and continue to be Armenian. Your culture is what you are made of. Respect it and be proud of it, because if you don't, nobody else is going to do it for you.

Nayri Nanejian

Մեր հայ լեզուն եթէ չըլլայ՝ մենք ի՞նչ կ'ըլլանք: Մեր ազգը պահելու համար պէտք է լեզուն պահենք եւ գործածենք: Եթէ մենք չպահենք մեր լեզուն, մեր հաւատքը, ո՞վ պիտի պահէ: Այս աշխարհի վրայ հազար տարբեր ազգեր կան, բայց մենք պէտք է մեր ազգը բարձր պահենք: Ինչպէս հայ գրողը ըսաւ, տասը լեզու սորվեցէք, բայց ձեր լեզուն, ձեր հաւատքը ամուր պահեցէք:

Նայրի Նանեճեան

ՅԱԻՏԵՆԱԿԱՆ ԴԵՂ

Քրիստոնէութիւն,
 Հազար եօթը հարիւր տարիներէ ի վեր եղած ես մեր դեղը.
 Ո՛չ դեղահատ, այլ՝ անկերպարան ոգի մը:

Երբ մեր հոգիները հիւանդ էին եւ մեր յոյսերը թօշնած, միշտ
 քեզի դարձանք:

Շնորհիւ քեզի մենք ողջ մնացինք:
 Ցեղասպանութիւն, աղէտ, պատերազմ բոլորը բուժուած են՝
 դեղաչափ մը քրիստոնէութեամբ:

Լինտա Չափարեան

Այս Թիւով՝ Inside this issue:

<i>A Language of New Opportunities</i>	2
Հնոռնալու Համար Լեզուս	2
<i>The Armenian Church</i>	3
<i>Our Language is the Foundation</i>	4
Ես Ո՞վ Եմ	4
Հայկական Ծնունդը	4
...	4
Երազ	5
<i>Unity Is Strength</i>	5
Եկեղեցի Հայկական	5
2000-2001-ի Շրջանաւարտները եւ Ազգասան-Սանուհիները	6
2000-2001 Տարեշրջանի Ամավերջի Հանդիսութիւններ	7
<i>The Khrimian Experience</i>	8
Լաւութիւն Ըրէ	8
<i>Khrimian Means A Lot to Me</i>	9
...	9
<i>One Day I'll Go to Armenia</i>	9
<i>Khrimian Lyceum's Year 2000 Graduation Addresses</i>	10
Հայ Պիտի Մնանք	10
<i>Crossward</i>	11
Երկիր	12
<i>Highlights</i>	12

ԽՐԻՄԵԱՆ ԾԵՄԱՐԱՆ
 KHRIMIAN LYCEUM

A LANGUAGE OF NEW OPPORTUNITIES

"The number of languages you know, the number of people you are." This unusual quote is my mother's favorite; I hear it nearly fifty times a day, even more frequently on the days when my patience falters, and my frustration is so overwhelming that she feels she must justify the extra burden she has placed upon me. My mother is Armenian and my father is Portuguese, probably the oddest combination of people, considering how scarce the global populations are of these two cultures.

As a four-year-old child, I cared little for this concept. Each Saturday, the Armenian school would fill with cries of my despair. Furiously, I would grip the banister of the staircase while my parents would impel my torso, inching me into the room. My stockings would tear and the frayed pink tendrils would provoke more tears to gush from my eyes as I was constrained into the plastic yellow chair. The teacher would waddle to my seat flailing her arms; visibly disappointed at my aversion toward her class, she would rummage through my belongings in search of a box of crushed crayons. She would slap a paper down before me with a picture of a rooster, "color!" she would seethe, just as my parents stepped out of the room.

It was absurd to think I would not endure some form of schooling with respect to my Portuguese background. Twice a week, I would burst through the front door, reciting a list of ailments I was "suffering." Rarely did my parents believe what I would cry. Even then, it was difficult to persuade them that a grape-flavored children's aspirin would not solve my problems. In a run-down old farmhouse converted into an educational edifice, forty students and I would crowd into the "living room." Odors of perspiration, chalk dust, and charcoal from the grill stored there permeated the air as my yellow number two pencils would roll off of my desk, fall through the holes in the floor and down into the abyss. Two years later, my parents decided they were terribly inconvenienced transporting me twice each week, and hired a tutor.

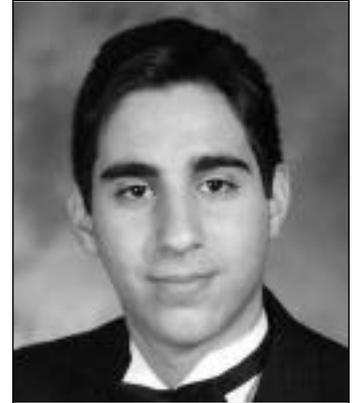
As the years passed, I developed a melancholy acceptance of this fate. I would not attend Saturday birthday parties, nor would I watch Saturday morning cartoons. At the slightest suspicion that I possessed a free moment, my tutor was called. Images of my peers playing in the snow or with their Barbie dolls would often creep into my mind as I translated line after line of an endless passage.

I'm not exactly sure what possessed me to continue my Armenian education after I completed its elementary phase. Perhaps it was due to the emotions described in the October 4, 1998 New York Times article as the "near-fanatical insistence [of the Armenians] on preserving the ideas of the Armenian nation, church, and language." However, I believe it was the curiosity I acquired and the sense of fulfillment I achieved upon completing each grade. Maybe I learned to appreciate the knowledge and information I accumulated. I remember zealously memorizing the stories of ancient heroes so I could someday tell my children. Often I would recount such stories to my American friends during show and tell. The second Saturday of each month, I'm now occupied at the Diocesan Khrimian Lyceum, studying Armenian dance, singing hymns, reading literature, and attending various seminars given by prominent speakers recognized for their educational or political capacity. The remaining three Saturdays of the month, I volunteer at the school I unwillingly attended as a child, as a teacher's aide, often in the same kindergarten room with the same plastic yellow chairs and rooster worksheets.

In a strange way understandable to only me or maybe anyone else who can understand my mother's dialect, I am beginning to understand her wisdom in a way I could not at the age of four. Speaking another language gave me the chance to communicate with others and provided me with new opportunities for friendship, business, and education. The process of cultural intertwining will usher the creation of a single conglomeration of cultures with the best of each emphasized and strengthened. Familiarizing oneself early on in life with other languages will nourish acceptance of the unfamiliar and appreciation of the transformation of society. Communication allows for recognition and tolerance of the unfamiliar. Moreover, one can never anticipate at what time the knowledge of how to color a rooster will come in handy.

Alice Nune

ՉՍՈՒՆԱԼՈՒ ՀԱՄԱՐ ԼԵՉՈՒՄ

Իմ անունս Վահէ Զօհրապեան է եւ ես տասնեօթ տարեկան եմ: Հրջանաւարտ եղած եմ Սրբոց Նահատակաց Ամէնօրեայ Հայկական Վարժարանէն:

Ես Առաջնորդարանի Խըրիմեան Գեմարան յաճախած եմ վեց տարի եւ այս տարի շրջանաւարտ պիտի ըլլամ:

Ո՞վ էր Խրիմեան Հայրիկը: Խրիմեան Հայրիկը ծնած է Վան 1820-ին: 1892-ին ան Ամենայն Հայոց Կաթողիկոս ընտրուած է:

Մեր Գեմարանը «Խրիմեան» կոչուած է, որովհետեւ Խրիմեան Հայրիկը եղած է մեծ գործիչ մը եւ եկեղեցական անբասիր հովիւ մը:

Ամիսը մէկ անգամ ես Խրիմեան Գեմարան կու գամ որ հայ լեզուս եւ մշակոյթս չմոռնամ: Կու գամ որ սորվիմ հայոց պատմութիւն, երգ եւ մշակոյթ:

Ես պիտի բնաւ չմոռնամ իմ ընկերներս, հայ լեզուս եւ ուրախ տարիներս իբրեւ Խրիմեան Գեմարանի աշակերտ:

Վահէ Զօհրապեան

Speaking another language provided me with new opportunities...

THE ARMENIAN CHURCH

Starting with a humble beginning, the Armenian Church in both coasts of the United States and in Canada has a commanding role to play in our community life. It not only dispenses the Christian faith, but also instills in us, Armenians born in the United States, a distinct sense of national identity.

Among many impressive accomplishments in the last one hundred years of the diocese, a very important one is community based youth organizations such as the ACYOA. A group of this dimension is important because it is a place where Armenian-Americans can establish and renew friendships with their peers that can last a lifetime. I just joined my church's ACYOA, and not only do we take fun trips, we are also involved with worthy causes such as fund-raising for the needy, cooking for shelters and homeless, etc. These are essential real-life Christian experiences that help us to build a solid foundation for social responsibility and learning to help and care for others when in time of need.

The Armenian church has also served as a focal point to bring Armenians together from different backgrounds and from different geographical parts of the United States and the world at large, to meet together and practice the Armenian language, culture, and traditions. As a product of Armenian school, I feel that my values were formed and my Armenian identity was cast and enhanced. I firmly believe that learning my mother tongue not only furthered my knowledge of a foreign language, but gave me a sense of pride that as a first generation Armenian-American, I am able to read, write, and speak a foreign language in a multi-linguistic society. I also strongly feel that if it

were not for my Armenian Christian faith, I would not have been able to write letters to senators and the President on certain subjects of importance to me such as the Armenian Genocide. I am certain that if it was not for my belief in the Armenian Church, I would not have had the strength and stamina to be able to attend the commemorative festivities dedicated to the Armenian Genocide, year after year, supporting my Armenian heritage and the Armenian cause. And if it was not for my Armenian school,

which reinforced in me the collective pain that Armenians, as a Christian nation, endured in the hands of the Ottoman Turks, I would not be able to walk around New York City on April 24 , with a poster in my hand denouncing the Armenian Genocide.

A few more noteworthy accomplishments that the Armenian church has accomplished are Armenian summer camps where children can enjoy the presence of fellow Armenians; better trained and educated clergy and more frequent Pontifical visits by His Holiness Karekin I to rejuvenate the Armenian Church.

Like all things, where there are marked achievements on one side, there are shortcomings on the other. I think that more informal social gatherings should be organized. Teenagers are sometimes trapped in an American way of life and forget about their Armenian traditions, culture and fellowship. The Armenian Church should multiply its resources towards organizing social events, in an atmosphere of true Christian fellowship. By doing so, the Church will rally the youth around it.

Sometimes, one area of Armenian churches may become independent and overlook the other Armenian churches in the United States. Recently, there was a trip to Windham, N.Y., for a day of skiing with fellow churches in the local area, such as St. Thomas, St. Leon's and the Armenian Presbyterian Church. I was glad to see other churches come together in the area but the Armenian youth should not disdain the fact that there are other churches in Boston, or Connecticut, which we should have relationships with. More events like Sports Weekend should occur, where churches not only in the tri-state area gather, but churches throughout the nation, should

come together and form a strong Armenian unity.

In conclusion, the Armenian Church in America can be described in three words: Hope, Faith, and Glory. As William Saroyan, a distinguished Armenian-American writer once said, "Even if there are only two Armenians left in the world, those two should come together and replenish the Armenian Church and its nation."

Taleen Babayan

Հակառակ համեստ իր ծնունդին, Հայաստանեայց Առաքելական Եկեղեցին այսօր տիրական դեր ունի հայ համայնքին կեանքին մէջ: Մեր եկեղեցին ոչ միայն քրիստոնէական վարդապետութիւնը կը սնուցանէ, այլ նաեւ կ'արմատաւորէ մեր ազգային ինքնութիւնը գիտակցութիւնը:

Բազմաթիւ տպաւորիչ իրագործումներու շարքին, վերջին հարիւրամեակին, մեր եկեղեցին կազմակերպած է երիտասարդական շարժումներ, ինչպէս՝ ACYOA-ը: Հոն է որ պատանի կամ երիտասարդ հայեր կը հանդիպին իրարու, կը կերտեն ծանօթութիւններ, որոնք կրնան երկարաձգուիլ իրենց բովանդակ կեանքի ընթացքին:

Հայաստանեայց Եկեղեցին կախարդական այն կեդրոնն է, ուր իրարու մօտ կու գան աշխարհագրական տարբեր տեղերէ գանազան դասակարգի հայորդիներ՝ խօսելու հայերէն, սորվելու հայկական աւանդութիւնները եւ աւելի ծանօթանալու հայ մշակոյթին:

Իբրեւ շրջանաւարտուի հայկական շաբաթօրեայ դպրոցի՝ մեր եկեղեցիի կողքին, ես սորվեցայ կարդալ եւ գրել հայերէն լեզուն եւ այդ իրողութիւնը զիս կը հարստացնէ բազմամշակոյթ այս երկրին մէջ:

Հայ Եկեղեցւոյ հաւատքէն մղուած՝ ամէն տարի կը մասնակցիմ Հայկական Ցեղասպանութիւնը նշող հանրահաւաքին Նիւ Եորքի սիրտին վրայ գտնուող Թայմզ Սքուէրին մէջ:

Մեր եկեղեցիները պէտք է ջանան այլազան եւ յաճախակի ընկերային ձեռնարկներ կազմակերպել, որպէսզի աւելի մեծ թիւով երիտասարդներ համախմբուին մեր եկեղեցիին շուրջ:

Մեր եկեղեցին Ամերիկայի մէջ կարելի է բնութագրել երեք բառերով՝ Յոյս, Հաւատք եւ Փառք: Թալին Պապայեան

Our Language Is the Foundation

She is a systematic means of communicating. She is a communication by ideas or feelings with the use of conventional signs, sounds, gestures, or marks. She has understood meanings by a considerable community. She is key in life. Without her, the word "communication" would not exist, and our lives would be total chaos. She seems so simple but without her, imagine the challenges we would face. She controls our world, even though she is a simple thing. She is very vital. "She" is language. Once you have conquered her, she is so beautiful. I use her everyday; the creator of us, the creator of a culture.

Our language is the foundation of everything that consists within our Armenian heritage. Without a means of communication, we would not have our own unique language which distinguishes us from other nationalities. It has formed a close bond, forming a community, one thing in common that helps us express ourselves. The Armenian language is ours. In order to maintain our culture, we need to continue the use of our own language and never forget it. It is important to know about

other cultures and languages, but it is far more important to know about our own language. We are Armenian and we must never let the next generation forget their roots. That is key. We were blessed with such a beautiful language and our goal is to keep her alive forever.

Doreen Rusenian

ԵՍ Ո՞Վ ԵՄ

Ծնած եմ 1982-ին: Չէի գիտեր թէ ես ով եմ: Երբ խելահաս եղայ, սորվեցայ թէ հայ սերունդէ եկած՝ հայու արիւն կը կրեմ: Հայոց պատմութիւնը եւ մեր կրած տառապանքները սորվելով՝ հպարտ եմ հայ ծնած ըլլալուս: Այս սէրը կը պարտիմ ծնողքիս, որոնք զիս խրատեցին, ըսելով. «Հայ ես դուն. հայ պիտի մնաս»: Ես կը խոստանամ անոնց չմոռնալ հայ լեզուս եւ մշակոյթս:

Տօրին Ռուշենեան

ՀԱՅԿԱԿԱՆ ԾՆՈՒՆԴԸ

Ես շատ սիրեցի այս տարուայ Հայկական համեղ էր: Բոլորը լաւ ժամանակ անցուցին: Մասնակիցները խօսեցան զանազան միւթերու մասին: Ուրախ էինք բոլորս եւ պարեցինք:

Եկաւ ժամանակ մը, երբ ուսուցչուհիները սովորութեան համաձայն ստացան իրենց նուէրները:

Մենք ամէն տարի պէտք է տօնենք Հայկական Ծնունդը եւ միշտ պէտք է ուրախ անցընենք այս տօնական օրերը:

Այս օրերը կարելոր է մեր ընտանիքներուն համար: Բոլորս պէտք է աղօթենք եւ Աստուծմէ խնդրենք առողջութիւն եւ յաջողութիւն:

Լեւնա Յովհաննէսեան

Ծնունդը: Երաժշտութիւնը շատ գեղեցիկ էր: Ուտելիքը շատ

. . .

*Հայոց աշխարհում հազար ճանապարհ,
Հայոց աշխարհում հազար արահեպ,
Եւ մի արահեպ, որ իր մտածմունքի հետ չոր ու վիհի
մէջ
Ասես կարդայով, հանդ ու դաշտի մէջ ծանր
հեւայով,*

*Ապա անասով լեռների կանչին՝
Գնում է, հանգչում
Թոնդրակայ սարի
Ժայռեղէն լանջին:*

Լեւնա Յովհաննէսեան

ԵՐԱՁ

Սիրուն մի հեքիաթ ունիմ
Պահուած սրտիս մէջ.
Ես այն յիշում եմ իմ մանկութիւնից:

Բարին էր այնտեղ յաղթուն
Երկինքն էր միշտ կապոյտ,
Դաշտերը՝ կանաչ,
Արեւը՝ պայծառ:

Օֆելիա Ալավերդեան

Կարծես երազ էր հեքիաթս ինձ համար
Եւ երբ արթնացայ՝
Կապոյտ երկինքն էլ չկար.
Միայն անպերն էին վերելից նայուն:

Կ'ուզեմ երազս իրական դառնայ
Եւ մարդիկ ուրախ ժպտան իրարու,
Երկնքում շողայ արեւը պայծառ:

UNITY IS STRENGTH

One God, one Jesus, one Church ... there was no other way for the Armenians 1700 years ago. So what is happening now? The Armenians have threatened their sense of Racial Identity by creating unique conglomerations of Religion and Politics. If, somehow, these distinct ideologies are not reconciled and patched together, it will eventually threaten the stability of our homeland through rivalry in the Diaspora.

Having not even reached the twentieth anniversary since the establishment of the current Republic of Armenia, it continues to suffer much economic and political instability. The role of the Diaspora is to send aid to help stabilize the economy and the political system of our developing homeland. If the Diaspora is not willing to cooperate within itself, then how does it expect to cooperate successfully with the Republic of Armenia to achieve these goals of economic and political stability?

My message to every Armenian is to leave your personal political ambitions at the polls. We go to Church to worship and pay reverence to our God. We enter and leave as Armenians. If united we stand, then great will be our Kingdom.
Amen.

Sevan Aydin

. . .

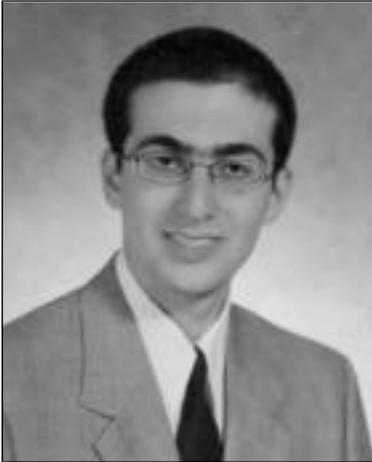
ՍԵՆԱՆ ԱՅՏԻՆ

ԵԿԵՂԵՑԻ ԶԱՅԿԱԿԱՆ

Եկեղեցի Զայկական
Այս ի՞նչ վիճակի ես հասեր:
Չազարաւոր տարիներ մեր հաւատքը կ'ուզէին փոխել:
Ի՞նչ գէշ է որ հիմա մենք միաձոյլ չենք:

Ե՞րբ պիտի գայ այդ օրը
Որ միայն մէկ Առաքելական Եկեղեցի ըլլանք:

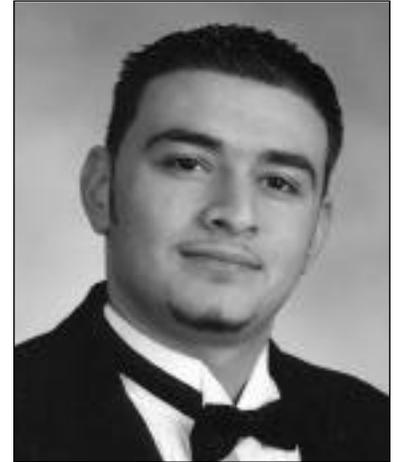
2000-2001 ՏԱՐԵՇՐՋԱՆԻ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՐԱՆԻ ԽՐԻՄԵԱՆ ՃԵՄԱՐԱՆԻ ՇՐՋԱՆԱԲԱՐՏՆԵՐԸ

ԳՈՒՅՈՒՄՃԵԱՆ ՅԱԿՈՐ

ԳԱՅՄԵՐԵԱՆ ԳԱՐԻՆ

ՆԱԶԱՐԵԱՆ ՍԱՐՍԿ

ԵՂԻԹՔՈՒՐՏ ԼԵՆԱ

2000-2001 ՏԱՐԵՇՐՋԱՆԻ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՐԱՆԻ ԽՐԻՄԵԱՆ ՃԵՄԱՐԱՆԻ ԱԶԳԱՍԱՆ ԱԶԳԱՍԱՆՈՒՀԻՆԵՐԸ

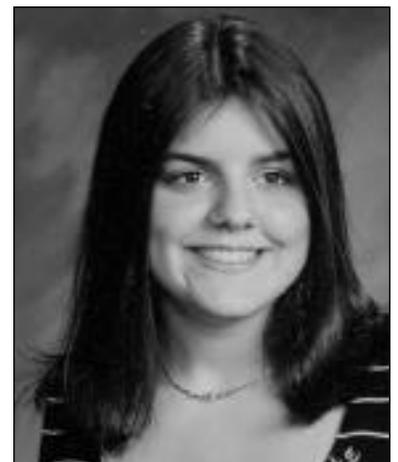
ԱԼԱԿԵՐԴԵԱՆ ԱՆՆԱ
ԱՐԾԻԲԵԱՆ ԴԱԼԱՐ
ԲԱՐԻՋԵԱՆ ՄԱՐԱԼ
ԲԱՐԻՋԵԱՆ ԴԱԼԱՐ
ԳԱՅՄԵՐԵԱՆ ԱՐԵՆ
ԳԻԻՏԵԱՆ ԹԵՆԻ
ԳՈՒՅՈՒՄՃԵԱՆ ՆԱՅԻՐԻ
ՋՕՐԱՊԵԱՆ ԱՅՏԱ
ԿԻԼՄԵՋԵԱՆ ՄԵՅՐԻ
ՉԱՄՉԻՔԵԱՆ ԴԱԼԱՐ
ՍԱՐԳԻՍԵԱՆ ՄԱՐԻԱ
ՍԱՐԳԻՍԵԱՆ ՄԱՆՈՒԿ
ՍՏԵՓԱՆԵԱՆ ԶԱՐԱ

ՉԻԹՉԵԱՆ ԼԻԱՆԱ

ՀԱՄԱԼԵԱՆ ՀՐԱԿ

ՄԵԹԵՐ ԳՕԼԵԹ

2000-2001 ՏԱՐԵՇՐՁԱՆԻ ԱՄԱՎԵՐՋԻ ՀԱՆԴԻՍՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Նախագահությամբ՝

Գերշ. Տ. ԽԱԺԱԿ ԱՐՔ. ՊԱՐՍԱՄԵԱՆԻ

Երաժշտուլթիւն

Բացման Խօսք - Նարնջագոյն Դասարան

Ազգադրոշմի Արարողուլթիւն

Բացման Խօսք - Երեւան Դասարան

Հաստատագրերու Տուչնուլթիւն

Ուղերձ

Առաջնորդի Պատգամ

Փակման Աղօթք

Երաժշտուլթիւն

Խմբանկար

ճաշկերոյթ

The Khrimian Experience

One would think that most Armenian teenagers would not be too excited about waking up early on a Saturday morning and traveling to New York for educational purposes. So what is it that keeps Khrimian students inspired and persuades them to attend the Lyceum every month? Perhaps it is the variety of benefits the students reap upon attending this rare establishment of the Armenian Diocese, run by Sylva der Stepanian.

First, Khrimian offers its students an enriched and diverse curriculum. Subjects range from reading and writing Armenian to learning about Armenian literature and poetry. Also, students are taught the general history of their native land, an element necessary to their being beneficial and influential members of the Armenian society. Aside from the normal curriculum of

each session, supplementary lectures help to further the educational advancement of students at Khrimian. For example, the Symposium held on April 8, 2000 provided students with the knowledge of the fundamentals of Armenian culture, history, politics, religion, and leadership.

Furthermore, Khrimian students benefit by familiarizing themselves with other entertaining aspects of Armenian culture. For instance, a select group of students congregate as an orchestra, playing religious, as well as folk music from Armenia. Other students are given the opportunity to learn cultural dances. Yet another group of students assembles each Khrimian session to study and recreate famous Armenian dramas. The cultural enlightenment of Khrimian students is beautifully displayed at the annual Gala Des Amateurs, where the orchestra, dance ensemble, and drama group all perform.

Lastly, Khrimian Lyceum offers students a warm and welcoming environment to socialize with friends and perhaps even meet new people. The friendly staff and gregarious students of the school truly create a delightful atmosphere at the Lyceum. It's almost as though the students of Khrimian, with the help of dedicated organizers, have formed their own society; a society in which they can learn and enjoy themselves at the same time. What could be better than a place that successfully integrates the advancement of education with the enhancement of social ties? What could be more effective than a school which students actually enjoy attending?

Linda Caparyan

ԼԱԻՈՒԹԻՒՆ ԸՐԷ

Մարդիկ կը խօսին, բայց կան շատեր որ չեն լսեր:
Ի՞նչ կ'ըլլայ եթէ առջեւէդ մարդ մը անցնի եւ դուն անոր քիչ մը ժամանակ տրամադրես:

Այդ մարդուն համար այդ պզտիկ վայրկեանը հարիւր տարուայ չափ կը տեւէ:

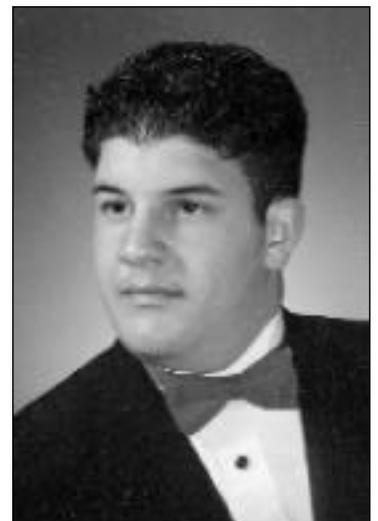
Փողոցը պառկած մարդերը կերակուր կամ հագուստ չունին, ընտանիք չունին: Բառ չենք լսեր անոնց բերանէն:

Քալելով կ'անցնինք անոնց առջեւէն եւ մեր գլուխը միւս կողմ կը դարձնենք:

Յաջորդ անգամ երբ անցնիք անոնց առջեւէն, բան մը տուէք այդ մարդերուն՝ քանի մը տողար, քիչիկ մը կերակուր:

Օր մը դուն կրնաս դառնալ անոր պէս մէկը՝ առանց կերակուրի կամ դրամի: Ատանկ ժամանակ, դուն պիտի ուզես որ մէկը քեզի լաւութիւն ընէ, ինչպէս որ դուն կ'ընես հիմա:

Այս պատճառով, ով որ ալ ելլէ դիմացդ, լաւ վերաբերիր անոր հետ, որովհետեւ դուն կրնաս գրաւել անոր տեղը օր մը:

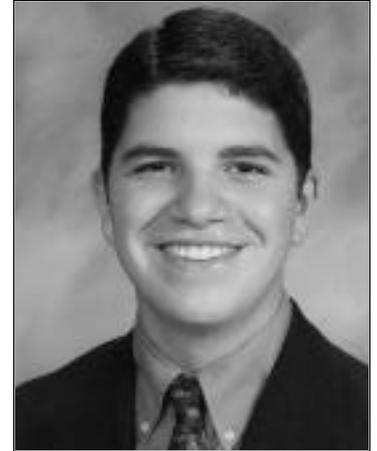

Ալեքս Լենեան

KHRIMIAN MEANS A LOT TO ME

Over the years, the Khrimian Lyceum has meant a lot to me both educationally and socially. As I am in the final year of the program, I have learned a lot about the Armenian community and myself. I learned that the Armenian Community is an important aspect to ones life. Every month I've attended Khrimian I met a new individual who will probably be my friend for the rest of my life. If it weren't for this academic institution, I would have never been able to meet these fascinating friends.

Another exciting aspect of Khrimian is the orators who come and speak about specific topics. An orator usually starts the day in an up tempo manner, setting the pace for the entire day. And the orator closes off teaching us important lesson that will be useful in the years to come. Overall, this institution has been nothing but good times and I hope the younger generation who attend see this Lyceum the same way I did.

Haig Kilicyan

. . .

Առաջնորդարանի Խրիմեան ճեմարանը դպրոց մըն է, ուր հայ երիտասարդներ կու գան եւ հայոց մշակոյթը կը սորվին: Այս դպրոցը ամերիկեան դպրոցներէն շատ տարբեր է:

Նախ՝ Խրիմեան ճեմարանը ամբողջ լեցուն է հայ երիտասարդներով եւ հայ մշակոյթով:

Ես հոս կու գամ, քանի որ չեմ ուզեր հայոց լեզուն մոռնալ:

Ուզեմ թէ ոչ, ամերիկեան լեզուն պիտի չմոռնամ, քանի որ ամէն օր կը խօսիմ անով:

Բայց հայերէն լեզուն չմոռնալու համար ես Խրիմեան ճեմարան կու գամ:

Խրիմեան ճեմարանը ինծի առիթ կու տայ որ հայերէն արեւի լաւ գրեմ ու կարդամ:

Կան պատմութիւններ, որոնց առաջ ծանօթ չէի. չէի գիտեր:

Այս ճեմարանը գալով, ես շատ բան սորվեցայ եւ բնաւ պիտի չմոռնամ սորվածներս:

Շնորհակալ եմ:

Հայկ Գըլըճեան

ONE DAY I'LL GO TO ARMENIA

One day I would like to go to Armenia
And see the places I've heard of in stories.

Ishkhanatzoog in Lake sevan

Lavender doof kar

The khatchkars that represent our religious beliefs

The khor virab where St. Gregory lived for thirteen years

Etchmiadzin that stands so proud

The sun setting behind Ararat Ler

The hills and valleys that reach as far as the eye can see.

One day I will go to Armenia
And prove the stories to be true.

Karin Bostanci

DIOCESAN KHRIMIAN LYCEUM'S YEAR 2000 GRADUATION ADDRESSES

I cannot begin to sum up the entirety of my Khrimian Lyceum experience in this address. However, I do speak for myself and on behalf of all the other graduates, my friends whom I have come to know well and grow with over the years, that the Khrimian Lyceum has served as a significant part of our lives.

We are happy to be graduating from this Lyceum today with a rich background in Armenian heritage, culture, and religion. However, at the same time, we are sad to be leaving behind such a lyceum.

The Khrimian lyceum, in my view, resembles more of a family than a school, a small-knit family, a close community of Armenian friends. I have attended this Lyceum for the past six years and have come to see the impact that the Khrimian Lyceum has had on my own life. Coming out of the Holy Martyrs Armenian Day School, I feared losing connections with my Armenian background. However, making the decision to continue ties with my Armenian ethnicity and attend the Khrimian Lyceum has been one of the best decisions I have made and will come to make in my life.

Over the years, I, along with my friends, have grown in an environment encompassing facets of Armenian heritage and culture, such as religion, language, and the arts. The Khrimian Lyceum has allowed us to grow immersed in an Armenian background. We have strengthened old knowledge while gaining new knowledge. In addition to Armenian culture, we have acquired much knowledge and many tools and skills which will serve useful in the greater American community. I am sure that although we are graduating, we will never forget, but rather always remember the impact the Khrimian Lyceum has had on our lives and our development.

I would like to wholeheartedly thank, on behalf of the graduating Class of 2000, the Surpazan, as well as Sylva der Stepanian, for her undying efforts in the organization of such a wonderful Lyceum, for her time and dedication. We will never forget all that she has done for us and all the good she continues to do. I would also like to thank the many teachers of the Khrimian Lyceum for their care, efforts, and dedication. We will never forget this Lyceum, the knowledge we have gained, and we will always remember our Khrimian Lyceum experience as a happy and rewarding one. Thank You.

ՀԱՅ ՊԻՏԻ ՄԱՆՔ

Սհաւասիկ այսօր հոս հաւաքուած ենք՝ այս հայկական օճախէն հրաժեշտ առնելու: Մենք բոլորս թէ՛ ուրախ եւ թէ՛ զգածուած: Ուրախ ենք որ շրջանաւարտ կ'ըլլանք, բայց զգածուած ենք որ մեր ուսուցիչներէն, ընկերներէն եւ այս սիրուն մթնոլորտէն պիտի բաժնուինք:

Այս տարիներու ընթացքին, Խրիմեանի դասընթացներուն հետեւելով, մեր միտքերը զարգացան եւ մեր հոգիները զօրացան: Հայ մշակոյթին, պատմութեան եւ կրօնքին մասին շատ բաներ սորվեցանք: Դասատուներէն զատ ունեցանք նաեւ բանախօսներ, երաժիշտներ, գրագէտներ եւ կրօնական անձեր, որոնք իրենց խօսքերով մեզ աւելի զարգացուցին:

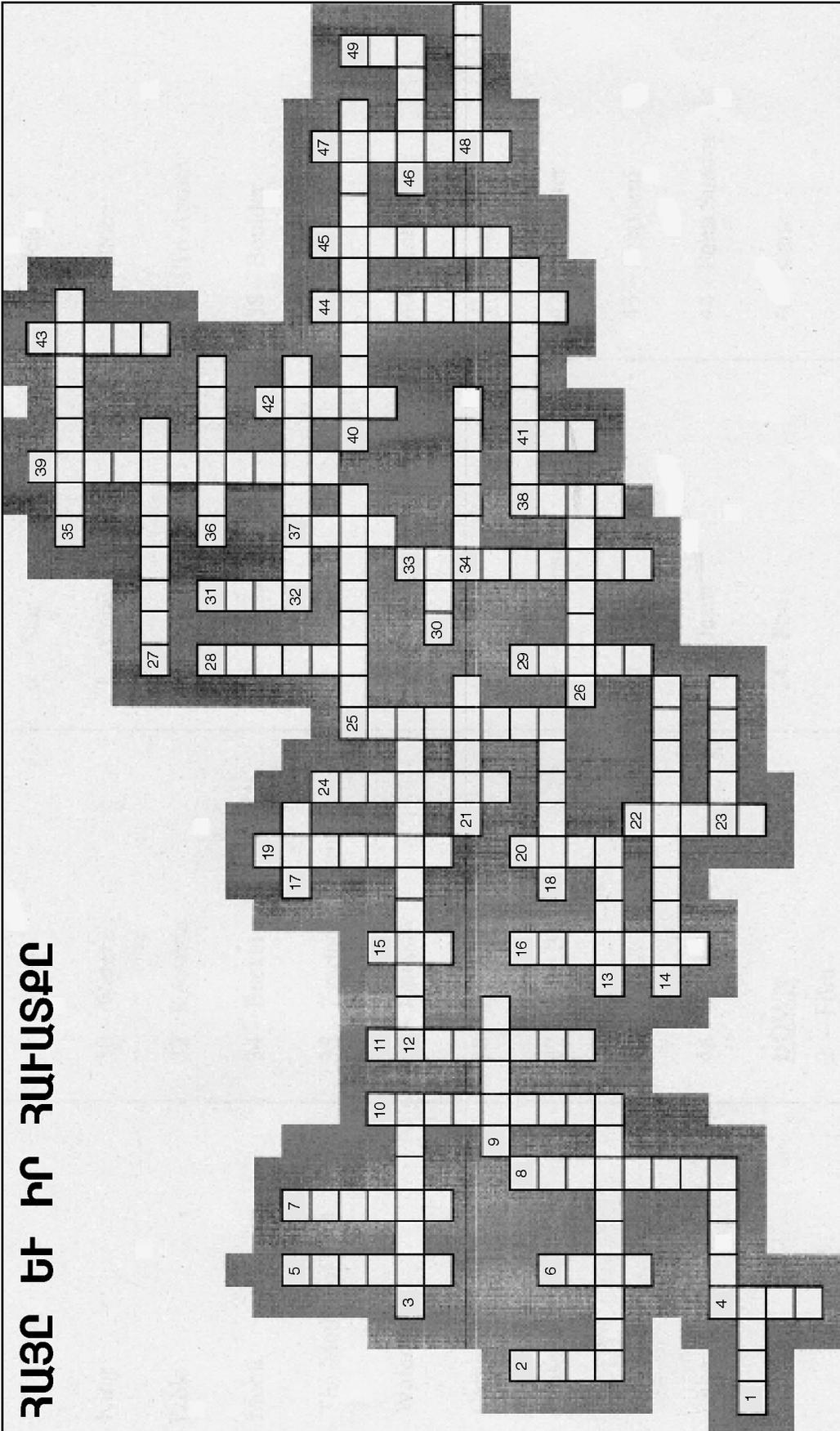
Մեր ուսուցիչները միայն դասերով չզոհացան: Անոնք թատերական ներկայացումներով, հայկական պարերով եւ gala-ներով աւելի հետաքրքրական դարձուցին մեր օրերը: Բոլորս ալ լաւ յիշատակներ ունեցանք եւ միշտ պիտի յիշենք զանոնք:

Շնորհակալութիւն կը յայտնենք Սրբազան Հօր եւ կրթական մշակներուն, որոնք սիրով մեզ կրթեցին: Շնորհակալութիւն Տկն. Լուսի Մարթայեանին, որ համբերութեամբ մեզի հետ զբաղեցաւ: Մասնաւոր շնորհակալութիւն Սիլվա Տէր Ստեփանեանին, որ ամէն ջանք կը թափէ որ հայ տղաքը բառ մը աւելի հայերէն սորվին:

Մենք՝ ապագայ հայ սերունդ, կը խոստանանք որ մեր սորվածները պիտի չմոռնանք, պիտի պատմենք ու սորվեցնենք մեր շուրջիներուն: Միշտ պիտի հպարտանանք որ հայ ենք եւ այս օտար ափերուն վրայ հայ պիտի մնանք:

Նորա Ձոհրապեան

ՀԱՅՈՒ ԵՒ ԻՐ ՀԱՄԱՏԵՐ

ACROSS

- 1 - Wedding
- 3 - King
- 4 - Table
- 9 - Moon
- 12 - The Mother of God
- 13 - Wafer
- 14 - Catholics
- 17 - Cross
- 18 - Censor
- 21 - Luke
- 23 - Net

DOWN

- 2 - Film
- 4 - Chalice
- 5 - Road
- 6 - Star
- 7 - Cape
- 8 - Etchmiadzin
- 10 - Blessing
- 11 - Beatitude
- 15 - House
- 16 - Angel
- 19 - Tabernacle

- 20 - Gift
- 22 - Jesus
- 24 - Forty
- 25 - Transfiguration
- 28 - Soldier
- 29 - To Judge
- 31 - Peace
- 33 - Globe
- 37 - To Anoint
- 38 - Boulder
- 39 - Ten Commandments
- 40 - Holy Bible

- 41 - Candle
- 42 - Carpenter
- 43 - Shepherd
- 44 - Palm Sunday
- 45 - Cane
- 47 - Family
- 49 - Fish

Sevan Aydin

ԵՐԿԻՐ

Հայաստանի մեջ ընտանիքի մը հայրը գիշերները կ'աշխատի եւ առտուները տուն կը դառնայ:

Օր մը, հայրը իր զակիմ Արային կը հարցնէ.

- Տղաս, գիշերը հանգիստ քնացա՞ր:
- Ո՛չ, հայրիկ:
- Ինչո՞ւ:
- Որովհետեւ ժամը 12-էն ետք մէկը եկաւ:
- Ո՞վ:

Արան պատասխան չի տար:

Հարցուվործը քանի մը օր կը շարունակուի եւ Արան միշտ լուռ կը մնայ: Հայրը կը սկսի մտաւորուիլ: Օր մը գաղտնաբար կը պահուրտի ժամը 12-ի մօտ եւ կը սպասէ ու կը սպասէ: Մարդ չի գար: Յաջորդ առտու Արային կը հարցնէ.

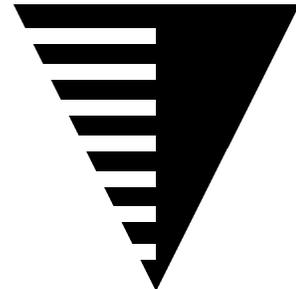
- Երեկ գիշեր մէկը եկա՞ւ:
 - Այո՛, հայրիկ:
- Հայրը զայրացած կ'ըսէ.
- Երեկ գիշեր ժամը 12-էն մինչեւ մէկ պահուրտած կը դիտի, մէկը չտեսայ:
 - Բայց հայրիկ, ամէն գիշեր ժամը 12-էն ետք ժամը մէկը կու գայ...:

Դալար Արծիւեան

DIOCESAN KHRIMIAN LYCEUM—ALLARC

HIGHLIGHTS

- ◆ An extensive six-year program for graduates of Armenian Schools, 12 to 18 years old, to prepare them to be leaders, teachers, and administrators of the Armenian churches and communities.
- ◆ The Diocesan Khrimian Lyceum aims to be an Ivy League type of an Armenian institution, where students are asked to learn in a friendly, formal, and highly intellectual atmosphere. While enjoying the company of graduates from other Armenian schools sharing the same interests, the students are encouraged to eventually establish friendships that would hopefully last forever.
- ◆ Training includes classroom assistance in teaching the various grades and organizing educational religious/cultural programs.
- ◆ Participants learn the mechanics of teaching as well as the specific areas of academic discipline.
- ◆ Internship, lectures, symposiums and panel discussions on religion, Divine Liturgy, language, history, culture, and etiquette, as well as extra-curricular activities, such as drama, choral, dance, poetry, orchestra, and choir.
- ◆ Curriculum prepared by the Diocesan Armenian Language Lab And Resource Center—ALLARC—for use in parishes.

Diocese of the Armenian Church of America
Armenian Language Lab And Resource Center
630 Second Avenue
New York, NY 10016

Phone: 212-686-0710 Ext. 48

Fax: 212-779-3558

Email: aramaral@aol.com

Editor: Dr. Vatche Ghazarian